

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Nobelprijswinnaar James Watson tijdens zijn kleuterjaren, toen hij het dubbel-helix model voor DNA voorstelde.

Genetische manipulatie:

Pandora's doos geopend?

Voor wie de berichten over genetische manipulatie zo een beetje gevolgd heeft, zal het reeds duidelijk geworden zijn dat in de maatschappelijke discussie hieromtrent in sterke mate een kentering is opgetreden. Waar in de eerste helft der zeventiger jaren, zelfs de grootsten der biochemici zich kritisch opstelden tegenover het wetenschappelijk onderzoek en de toepassingen van de genetische manipulatie-technieken, blijken deze nu vrijwel allemaal een bolwassing te hebben ondergaan. Wanneer we de *New Scientist* van 26 augustus 1982 mogen geloven, schamen ze zich gewoonweg, zich ooit zo kritisch te hebben opgesteld, zoals bijv. de Nobelprijswinnaar James Watson (ja, die van het DNA-model) die zichzelf «a teenage jackass» noemde (1) (vrij vertaald: «een puber met moeilijkheden»). Wat is er dan veranderd? Zijn de theoretische risico's dan theoretisch onmogelijk geworden? We zouden denken van niet, als nu blijkt dat men binnen afzienbare tijd ook aan het genetisch materiaal van de mens zal kunnen gaan sleutelen: de moeilijkheden moeten dus nog beginnen!

minder waar ...

Het Paradijs België

Terwijl in Nederland bv. het DNA-onderzoek door de diverse bepalingen sterk bemoeilijkt, of zelfs onmogelijk werd gemaakt, kon dat in België zonder veel moeilijkheden wél. Met het gevolg natuurlijk dat diverse wetenschapslui overal ter wereld naar onze contreien kwamen afzakken om ongestoord hun proeven uit te werken. Het zal immers een Vlaams privé-bedrijf zijn, een dochtermaatschappij van Akzo, dat als eerste ter wereld een via genetische-manipulatie bereid product op de markt brengt (*New Scientist*, 6 mei 1982, p. 1304). In het laboratorium van Prof. Schell en Nobelprijswinnaar Fiers te Gent, werden de genetische manipulatie-technieken toepasselijk gemaakt voor hogere planten. Dit betekende een enorme vooruitgang t.o.v. het uitgangsmateriaal, de plasmiden van de bacterie *Escherichia coli*, en opende tal van nieuwe wegen voor onderzoek en toepassingen. Intussen sloeg de internationale stemming ook grotendeels om. De algemene teneur op dit ogenblik zouden we kunnen omschrijven als een heftige en verbittere afkeer tegenover elke controle van bui-

tenuit op het wetenschappelijk onderzoek. Men heeft de risico's van 'genetische manipulatie' sterk overdreven, stelt men nu. De discussie heeft aldus een vrij analoge positie ingenomen als deze rond bv. kernenergie, al zullen sommigen deze vergelijking niet graag horen maken.

Theoretische risico's

Volgens sommigen is het feit dat er tot nog toe geen ernstige ongevallen optrad, afdoende om de geschiste (theoretische) risico's van de hand te wijzen, en om eventueel een versoepeling van de veiligheidsmaatregelen af te dwingen. Daar werd reeds tegen ingebracht dat men nooit kan stellen dat één of ander incident onmogelijk is, omdat het tot dusver niet voorkwam. (Het risicodragend effect van eender welke technologie wordt nooit absoluut uitgedrukt, d.w.z. niets is 100% veilig of onveilig voor de samenleving.) Beide zienswijzen zijn echter minder contradictorisch dan op eerste zicht zou lijken: in feite meten ze de risicograad volgens een verschillende referentiebasis. Voorstanders van «het loslaten» van genetische manipulatie zullen stellen dat t.o.v. het grote aantal experimenten zich tot hertoe een uiterst laag ongevalpercentage voordeed;

Weekblad, Jg. 9, '82-'83, Nr. 8, dd. 18 november 1982.

V.u. Marcel Meeus, Van Evenstraat 2 d, 3000 Leuven.

Redakties: steeds op vrijdag tussen 17.00 en 19.00 uur (open voor ieder) op 't Stuc, Van Evenstraat 2 d, 1ste verdieping.

Nr. 9. Artikels en agenda binnen op 19 november. Advertenties op 18 november.

Nr. 10. Artikels en agenda binnen op 26 november. Advertenties op 25 november.

EN VERDER

Geén artikel over de dood van Leonid; zie andere kranten.

Goedhartig eitje p. 2
Van nu tot toen p. 3
Nogmaals 11.11.11 p. 4
Krisisvisies p. 4
Zwarte film en groene ogen	p. 5
Bruinzwarte boeken (EPO)	p. 7
Agenda p. 8
Column 3 p. 8

aan de andere kant wordt in feit een tijdsbasis als referentie voorgesteld, of om maar iets te zeggen: over een periode van 10 jaar mag het aantal incidenten niet hoger oplopen dan een bepaalde waarde. Om de knoop te kunnen doorhakken zou er echter meer moeten geweten zijn over de aard en omvang der risico's, die «spijtig genoeg slechts» theoretisch zijn. Zo werd in het verleden reeds gewezen op de noodzaak van een betere kennis van de ecologie van *Escherichia coli*, en deze ecologische vraagtekens zullen des te prangerend wanneer men de genetische manipulatie-technieken ook op cultuurgewassen zal toepassen.

Heel andere vraagtekens rijzen bij de mogelijkheid om genetische manipulatie op de mens toe te passen. Waar we tot voor kort (cfr. Veto van vorig jaar, nr. 28) nog vrede konden nemen met de (troostende) gedachte dat het menselijk geestelijk en in omvangrijk is om er aan te prutsen, blijkt dat we ons ook hier niet in slaap mogen laten sussen. Hoewel velen, zoals Prof. Schell, zich duidelijk afkerig toonden en zullen tonen, gaan we daar regelrecht naar toe, aldus Dr. Volckaert tijdens de eerste bijeenkomst van de introductiemodule over menselijke erfelijkheid, georganiseerd door de werkgroep Wetenschap & Samenleving. Diverse opmerkingen in de

New Scientist (1) wijzen trouwens in dezelfde richting. Een duidelijke aanwijzing, volgens Volckaert, is de vermelding in *Science* van met succes uitgevoerde manipulatie in het genetisch materiaal van *Drosophila*, het bananenvliegje. Hier staan we voor een hoger dierlijk organisme, waarvan de preciese wijze van gen-expressie deze van de mens waarschijnlijk dicht benadert.

Staan we dan weldra voor Science-Fiction toestanden zoals bv. in de film *Blade Runner* worden opgeroepen? Wellicht nog niet zo gauw, maar onthou misschien voor wanneer het zo ver is: leg een wetenschapsmens nooit iets in de weg, laat hem begaan, maar vraag hem nooit zich te verantwoorden voor de maatschappelijke gevolgen van zijn onderzoek. Hij zal je antwoorden dat hij die maatschappij niet heeft gemaakt.

Wilfried Allaerts

(1) Denslow, Janis — GMAG and the teenage jackass — *New Scientist*, 26 August 1982.

De tweede bijeenkomst van de werkgroep Wetenschap & Samenleving voor de introductiemodule rond *Menselijke Erfelijkheid* gaat door op maandag 22 november om 20.00u in het Kandidatuurcentrum, Celestijnenlaan 200 A, Heverlee.

In de Alma:

Medebeheer schaakmat gezet

Dit is niet het eerste en zeker niet het laatste artikelje dat gepléegd wordt over het medebeheer. Dat het medebeheer — zeker door mensen die er rechtstreeks mee te maken hebben — in vraag gesteld wordt is niets nieuws. Het spijtige daarvan is, dat hun twijfels nog gegrond zijn ook.

Dit is onlangs nog eens duidelijk gebleken i.v.m. de V.Z.W. Alma. Wie nog denkt dat het spel op een eerlijke manier gespeeld wordt, veronderstelt dat op de vergaderingen van die V.Z.W. (waarin drie studenten zitten) al de problemen en te nemen beslissingen aan bod komen. Zo hoort het immers. Doch in de praktijk is niets minder waar. Met een boutade mag je wel zeggen dat er daar enkel gesproken wordt over de plaats van de bloembakken.

Dat de werken tijdens de vakantie aan Alma 1 gepaard zouden gaan met een omschakeling van het restaurant naar snack-bar is op geen enkele vergadering van de V.Z.W. Alma geweest. Tenzij misschien zo'n vergadering samengeroepen door Mangelschots, voorgezeten door Mangelschots, bijgewoond door Mangelschots, ... zonder dat zelfs maar een kat eriets van weet. Blijkbaar gebeurt zo iets frequent. Want over het gangbare experiment met de vijf frank prijsvermindering 's avonds in Alma 2 en 3 is de beslissing ook wie weet waar gevallen.

Het medebeheer binnen de Alma stelt met andere woorden niet veel meer voor. Bepaalde figuren — die denken dat ze alle macht in handen hebben — trekken de beslissingen naar zich toe. Dat zulks nu nog zou gebeuren met de plaats van de waterkranen en dergelijke, tot daar toe. Maar de hiervoor beschreven voorbeelden tasten uiteindelijk, d.w.z. op lange termijn, de democratisering van het onderwijs aan. De evolutie van restaurant naar snack-bar gaat immers tesamen met een prijsdifferentiatie waarvan de gevaren algemeen bekend zijn. En het experiment met de prijsvermindering kadert binnen een groter project waarvan de bedoeling — lijkt ons — is van bewijsmateriaal te verzamelen waarmee kan aangeduid worden dat het de student niet te doen is om goedkope maaltijden. Dat zo iets moet gebeuren met praktijken die het daglicht beter niet zien, is maar al te duidelijk.

Mijne neren, wordt nu eindelijk eens eerlijk en volwassen.

J.V.D.

VRANKEN II EN NOOIT MEER III

Met vreugde stellen wij vast dat de nota van de A.V. van Kringraad i.v.m. de interpellatie van artikel 15 en 24 (kijk 'es in de gele blaadjes van je blauwe collegebroosje bij het examenreglement) goed ontvangen werd op de Academische Raad van 15 november laatstleden.

Hier vroegen wij wat er in feite gebeuren moest met de evaluatie van colleges die door verschillende docenten gedoceerd worden.

De Academische Raad interpreteert het examenreglement als volgt: 'Voor de eerste zitting bepaalt de examencommissie zelf de men of de quota's van de verschillende docenten samentelt en als één cijfer gaat bespreken op de deliberatie, of als men de quota's afzonderlijk gaat bespreken op de deliberatie. Deze beslissing is bindend voor beide zittingen.'

Er werd ook besloten dat de studenten vóór de eerste zitting precies moeten weten hoeveel cijfers er toegekend worden. Op die manier weet je vooraf of je één cijfer krijgt voor twee examenuitslagen (dus 2x10=20 punten, samengestelde punten is één vak) of twee cijfers voor 2 examenuitslagen (= 2 keer 20 punten, wat betekent: twee verschillende vakken).

Dit heeft meteen consequenties voor de zaak *Vranken*: bij de nieuwe deliberatie zal men één cijfer voor Stijns en Vranken samen moeten bekijken, zoals dat ook gebeurde voor de deliberatie in juli '82.

Dus toch nog goede hoop dat deze zaak een minder bitter startje krijgt dan er eerst werd gevreesd.

Lieven Boone
Stvw. Acad. Raad

Nog vòòr dinsdagstakingen van ACV: Studenten op straat voor beurzen

November is daar en de studenten komen op straat. Enigszins gedecimeerd in aantal en zonder veel overtuiging, maar het regende dan ook. (Betoging 9 november '82)

REDAKTIONEEL

Who cares, anyway

De Leuvenaars zullen tevreden geweest zijn: de studenten houden hun tradities, ondanks de dreigende crisis, nog in ere. Ze drinken nog steeds bier (iets meer in de huiskamer vanwege lagere prijzen), ze debatteren er nog flink op los, en warempel, november is daar en de studenten komen op straat. Enigszins gedeclareerd in aantal en zonder veel overtuiging, maar het regende dan ook.

Dat verminderd aantal wordt echter niet enkel verklaard door de regen. Het "recht-op-onderwijs"-platform heeft af te rekenen met een afkalvende basis, én met tegenstanders. Die hebben geen platform, maar een aantal tendenzen tekenen zich af. De defaitistische als minst bedreigende: "Het heeft toch geen zin te betogen". Meer weerklank vindt de solidariteitsidee: "Iedereen moet inleveren, a

fortiori de studenten die toch al zoveel voordelen genieten..." Een variant daarop is de tendens van de morele verontwaardiging: "Er krepen mensen in de Sahel, en wij studenten komen op straat, for a few dollars more." In het kader van de jacht op profiteurs krijg je ook al eens te horen: "Wie echt wil studeren, kan studeren, ook zonder beurs. Er zijn genoeg middelen te vinden, bv. eerst twee jaar werken, een studielening enz." Een subtiele en verraderlijke variant hierop is de redenering dat het hele beuzenstelsel zinloos is, omdat de voornaamste barrière voor toetreden tot hoger onderwijs de kulturele blokkade is. Hiermee worden twee vliegen in een klap geslagen. Men zegt, op vriendelijke wijze, dat wie onder aan de sociale ladder hangt, toch niet verderop raakt, en men heeft een prachtig ekskuus om verdere steun in die richting op te doeken.

Deze argumenten ontstaan blijkbaar vanuit een vrij eenvoudig principe: men dicht de tegenstander zijn eigen motieven toe. Of, m.a.w., men verdenkt de betogers ervan voor hun eigen belangen op te komen en dat is, zoals iedereen weet, vies en verwerpelijk. Als de betogers daadwerkelijk "belangen" zouden hebben, gedragen zij zich inderdaad enigszins onfatsoenlijk. Als vlottende groep, met enorme promotiekansen, zou zij haar plaats moeten kennen binnen het grote overleg tussen de patroons en de werknemers (overleg waar de toekomst van de natie van afhangt). En die is: aan de zijlijn wachten en op het juiste ogenblik "haar verantwoordelijkheden" in de samenleving opnemen. En niet nog meer centen vragen.

Waar het allemaal om draait is natuurlijk dat wie betoogt voor recht op onderwijs helemaal geen "belangen" wil veilig stellen. De kritiek

laat dan ook lelijk in haar ondemokratische kaarten kijken met haar uitspraken. Bovenstaand modelletje heeft nl. zoveel met democratie te maken als Martens met loonsverhogingen. Onderwijs moet een prioriteit zijn in het beleid van een democratie omdat zij niet kan bestaan zonder burgers die toegerust zijn om zich een oordeel te vormen over de waarde en de implicaties van een beleid. Om te vermijden dat korporaties het denken monopoliseren. Ook als "er geen geld meer is." Financiële drempels neerhalen is daarin nog altijd een conditio sine qua non, hoewel het inderdaad niet de enige is. Men hoeft echt niet te genieten van een beurs om hiervoor op straat te willen komen. Het gaat hier immers om het belang van de democratie. Het gaat hier om de toekomst van een staatsvorm, niet van de staat.

De redactie

(ADVERTENTIE)

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen geseveerd worden op het Veto-sekretariaat, 't Stuc, Van Evenstraat 2D, 3000 Leuven, verdieping 1, deur 6. Schrijfsels, waarop men geen naam durft te zetten of die niks te maken hebben met de Veto-inhoud, worden verbannen naar de doofpot of de prullenmand. "Naam en adres bij de redactie bekend" is een moeilijk te vinden achterpoortje, onze zachtmoedige schaar is een soms te zoeken inleverpoortje. Dus, als iemand van jullie nu nog zin heeft...

Geysterstein's dynamiek

In Veto nr. 6 stond een samenvatting van (kritiek op?) W.E. Herman's novelle *Geysterstein's dynamiek*. Het artikel werd geschreven door J.J.G.F. Kweszie van aanwezig te zijn. Meer valt er echt niet over te zeggen. Of toch?

- 1) "zeventien dagen" (regel 2). Het zijn er maar zestien in het verhaal.
- 2) Hoe kan een hete luchtballon "uitbranden"?
- 3) Een aluminium koffer is geen "doos" (regel 6, 8)
- 4) "een oude man die (...) grote armoede leed en twee beenen verloor" (regel 19). Heeft hij er meer?

(N.B. In de novelle verloor hij maar één been. Het andere is verlamd, d.w.z. dat hij het gebruik ervan verloor. (p.44)).

Op de Beecq Bart

N.V.D.R.: sic.

Abonnementen

Geachte redaktiesekretaris,

Betref: *Steuabonnement VETO*.

In antwoord op uw brief dd. 21.10.'82, deel ik U mede dat ik eerst graag enkele nummers ter kennismaking met "VETO" zou aanrijken.

Voor de uitzonderlijke keer of keren dat een VETO-editie in handen kreeg, kan ik niet zeggen dat ik het met de inhoud en tendens helemaal of zelfs ten dele eens was.

Ik wens in ieder geval slechts mijn steun te geven aan een initiatief en een "service", die overeenstemmen met mijn overtuigingen en opties als hoogleraar aan een Katholieke Universiteit. Het officieel optreden van vertegenwoordigers van de Algemene Studentenraad kan voor mij tot hertoe moeilijk een stimulans zijn in die richting.

Ik ben echter bereid mijn houding te herzien op grond van nieuwe, fundamentele en waarachtige gegevens, die tevens een waarborg inhouden voor de toekomst.

Hoogachtend,

Prof. Dr. H. Michiels

De Heer K.R.

De heer K.R. is duidelijk een kritisch intellectueel. Hij bedrijft banaliteiten in vertikaal geknipte zinnen: te kort voor poëzie, te lang voor Bond Zonder Naam. Gelukkig is er Veto. Daarin kan hij zijn "Spelerei"-tjes kwijt. Zoals: "Een gedachte is logisch wanneer het verstand ze kan volgen. Op dit axioma torent de hele maatschappij." Dit is niet alleen niet diepzinnig, het is nonsens.

Een tip: zet de lettertjes van deze nieuwe Phil Bosmans netjes horizontaal tussen KB en Stella. De geheimen van Stella gekoppeld aan de mysteries van het leven, want Stella heeft geen geheimen en wij hebben toch geen leven

(gelieve deze zin vertikaal te zetten)

Bij deze open ik een eigen rubriek, Frank Uyttendaele student wijsbegeerte

P.S. Met dank aan KB, Stella en Bond Zonder Naam

Bij vorming komt het erop aan de geest zodanig te vervormen dat je gelijk welk a-morf fenomeen tot een passende vorm kan misvormen

Kr

herinnering..! ..aan alle acco-leden

NOG TOT EIND NOVEMBER INTEKENMOGELIJKHEID OP....

rekenmachines: HEWLETT
PACKARD

TEXAS
INSTRUMENTS

LAAT JE KANS NIET VOORBIJGAAN ... HIER IS GELD TE VERDIENEN !!!
VRAAG UW INTEKENFORMULIER

BIJ: kantoorhandel

acco

tienssestr. 134 - 136.

3000 Leuven

Het ei van Newton

"Eens in een aantal jaren te beslissen, welk lid van de heersende klasse het volk in het parlement vertegenwoordigen en onderdrukken zal — daarin bestaat het wezen van het burgerlijk parlementarisme, niet alleen in de parlementair-constitutionele monarchieën, maar ook in de meest democratische republieken.

Werpt men nu evenwel het vraagstuk op van de staat — beschouwt men het parlementarisme als een der inrichtingen van de staat — dan vragen wij van het standpunt van het proletariaat in dit opzicht: waar is de uitweg uit het parlementarisme? Hoe zou men het zonder parlementarisme kunnen stellen?" (W.I. Lenin, *Staat en revolutie*, p.57)

Sinds ondergetekende (grapje, dus niet onderaan de pagina de ogen laten vallen), samen met kollega-medewerkers aan Veto, in het

weekblad met een slecht karakter maar met een goed hart gekarakteriseerd werd als een vrijgestelde, die tegen vette betaling het leninistische schrijfsel bij uitstek aflevert, heb ik, voor alle zekerheid, mijn onderzoekende hersenen afgestoft. En inderdaad, ik moet grif toegeven dat de Leuvense correspondent voor het Antwerpse weekblad ditmaal wél de nagel op de keiharde kop heeft geslagen. We overlopen.

Primo. Vrijgestelde... Ik ben inderdaad vrijgesteld van stempelcontrole: ik ben student en in die hoedanigheid niet beschikbaar voor de arbeidsmarkt, dus kan ik geen werklozenstatuut bezitten, dus moet ik niet stempelen. (Bronnen: "Beter sociaal profiteren", ABVV-brosjüre; "Vrij en vrijgesteld: twee handen op één buik", W.M.)

Secundo. Vette betaling... Geloven of niet, maar slechts sinds mijn

"onderzoek" à la recherche du temps perdu" ben ik erachter gekomen dat in de ASR-safe ook een rood loonzakje met mijn naam erop zit. Verder werd mij verteld dat al sinds september een azuurblauwe BMW ter mijner beschikking staat op de Stuc-parking. Ik kreeg ook, zonder mijn aandringen, een pakket toegeschoven waarin stak twee tickets voor een snoepreisje naar China, een gratis jaarkaart voor het gerenommeerde Antwerpse restaurant "Sir Anthony Van Dyck" en een bon voor een smoking en een colbertjasje, af te halen in een klaszaak in de Bondgenotenlaan (Bronnen: cfr. tapes 02-3456A en 02-3456B, waarop mijn gesprekken met de ASR-direkteur geregistreerd zijn en die op werkdagen tussen 14 en 18 uur te raadplegen zijn op de ASR.)

Tertio. Leninistisch... Dat had ik zelf moeten weten natuurlijk. Ik heb het binnenhuisreglement van

Veto slecht gelezen, waarin gesticuleerd wordt "Het leninisme moet de leidraad zijn voor elk artikel. De kolom "Het ei van Newton" moet minstens veertiendaags citeren uit het verzameld werk van de Meester, W.I. Lenin." Sorry, sorry, duizendmaal sorry (een mea culpa met echo op). Ik zal het beetje bij beetje goed maken. (Bronnen: "Het binnenhuisreglement voor Veto", ASR-brosjüre; "Dogma's en doktrine", id.)

Gelezen in een studentenblad met een pet op "Cotvooghel is een medewerker aan het blad 't Pallierke. Hij kwam onlangs op ons verbondweekend spreken over journalistiek." Journalistiek? Kom nou, Henk van der Meyden is ook een beschaafd mens... Nodig de volgende keer Daniel Janssen en Raymond Pullinckx uit om over syndikale werking te praten of Veto om over het leninisme te ex-catheden!

De eerste aflevering besloot met het erkende failliet van de parlementair gestructureerde ASR. De 'Raad' van januari '70 die tot deze beslissing kwam, gooid met het badwater echter het kind nog niet weg; dit tot er een ernstig alternatief gevonden zou worden.

Nieuwe structuur

Dat alternatief komt er op 17 mei '71: de A.S.R. wordt uitgemaakt door de vier autonome raden (Kringraad, Sociale Raad, Kultuurraad en Sportraad) die, wat hun werkingsdomein betreft, zelfstandig het beleid bepalen en gestructureerd op elk een algemene vergadering (cfr. deel 2). De centrale werking beperkt zich tot het technisch, financieel en administratief beheer in een maandelijks samenkomend orgaan, de 'Financiële Commissie' (F.K.), samengesteld uit 2 afgevaardigden per raad.

Deze structuur werd volledig vanuit de studenten zelf opgezet, in tegenstelling tot de 'eerste' A.S.R., waar de academische overheid achter stak (cfr. deel 3/1). De nieuwe organisatie zinde de universitaire overheid bijbaar niet: nog geen maand na de oprichting van de nieuwe A.S.R. wilde de overheid de studentenafvaardiging in de Akademische Raad (verkozen binnen Kringraad) niet erkennen; hierop werd door de A.S.R. gereageerd met een fors briefje waarin gesteld werd dat de overheid zich niet moest bemoeien met de interne structuur en werking van de studentenorganisatie. De nieuwe A.S.R.-structuur doorstond hiermee zowel naar buiten als intern de vuurproef, waardoor meteen de levensvatbaarheid van de kersverse organisatie werd aangegeven. Maar volwassen worden moest nog gebeuren.

Organisatorisch zou het nog enkele jaren duren voor de A.S.R. op haar definitieve poten zou vallen.

Zo was Sportraad voorzien binnen de A.S.R., maar omdat deze raad haar subsidies rechtstreeks vanuit het 'Comité Studentenvoorzieningen' (C.S.V./'Raad voor Studentenvoorzieningen' (RvS) (cfr. deel 2) ontving, was ze in '71 nog niet effectief opgenomen in de A.S.R.. Dit gebeurde wel vanaf het academiejaar '74-'75.

Omwille van moeilijkheden in de subsidiëringkanalen van ISOL (cfr. deel 2) via de RvS, stelde de A.S.R. voor om ISOL binnen haar schoot op te nemen. De onderhandelingen hierover met ISOL duurden zowat een jaar tot ISOL vanaf het werkingsjaar '75-'76 toetrad.

Vanaf januari '73 werd aan de A.S.R. een orgaan toegevoegd dat de subsidiëringmodaliteiten van 'vrije verenigingen' overneemt van de RvS, die tot dan toe en dit sinds het einde van de jaren '60 rechtstreeks subsidies toekende aan (een beperkt aantal) zgn. 'vrije verenigingen' (d.i. niet in de centrale studentenorganisatie opgenomen). Dit orgaan van de A.S.R., 'Financiële Controlecommissie der Vrije Verenigingen' (F.K.K.), beperkt (e) zich tot de technische verdeling van de beschikbaar gestelde gelden op basis van criteria; het is samengesteld uit één stemgerechtigd vertegenwoordiger van elke vereniging, de sekretaris van de A.S.R. en de regeringscommissaris aan de unief (beiden zonder stemrecht). Hoewel er wel inhoudelijke zaken ter sprake kunnen komen op de F.K.K., heeft dit orgaan geen inbreng in de A.S.R.-werking.

Aspekten

Reeds in het begin van de jaren '60 was het C.S.V. van mening dat de centrale studentenorganisaties moesten kunnen beschikken over een vrijgestelde wegens het complexer worden van de studentenwerking. Vanaf '65-'66 wordt er een vrijgestelde aangesteld in het L.S.K. als sekretaris.

In de eerste A.S.R. beschikte de Raad en haar sekretariaat, Kultuurraad en Sociale Raad over een vrijgestelde (Sportraad kon beroep doen op het Sportsekretariaat); er was ook een vrijgestelde voor UCOD ('University Clearing Office for Developing Countries'), een deels aan de unief, deels aan de A.S.R. geaffilieerde organisatie. Ze hadden een voltijds statuut en stonden rechtstreeks op de loonlijst van de universiteit. Toen de A.S.R. in '71 haar autonomie onderstreepte, besliste de toenmalige bevoegdende van de KUL dat de A.S.R. zelf voor haar personeel moest instaan. Het gevolg was dat de eigen A.S.R.-begroting met een klap omhoogging en er vooral problemen ontstonden over de verdeling van de vier over de autonome raden en het A.S.R.-sekretariaat. UCOD werd naar het statuut van vrije vereniging verwezen, maar een verdere verdeling zorgde geruime tijd voor verhitte discussies en het uitsplitsen van één vrijgestelde over diverse werkingsterreinen. Het zou

VAN NU TOT TOEN

tot het academiejaar '78-'79 duren voor deze toestand in de plooiën viel, enerzijds door uitbreiding van het bestand en anderzijds door het voltijds statuut grotendeels terug te brengen tot halftijdse betrekkingen.

Toen de vrijgestelden binnen de begroting van de A.S.R. werden gebracht, besloot de RvS ook hun financieel statuut grotendeels terug te brengen tot halftijdse betrekkingen.

Toen de vrijgestelden binnen de begroting van de A.S.R. werden gebracht, besloot de RvS ook hun financieel statuut op te trekken toehet nivo van een bediende (de enige loonsverhoging die ooit is doorgevoerd in de A.S.R.). Vrijgestelden worden jaarlijks gekozen door de algemene vergaderingen van de raden of eventueel herkozen indien men zich opnieuw kandidaat stelt en positief wordt geëvalueerd. Enkele malen werd het principe van vrijgestelde (een fenomeen dat alleen binnen de studentenorganisatie van deze unief bestaat) op inhoudelijke of financiële motieven in vraag gesteld, laatst in mei '82; maar de praktische en inhoudelijke ondersteuning van de werking van een raad door een vrijgestelde werd telkens opnieuw onderkend.

Reeds voor de wet van '60 op de sociale sector, ontvingen de centrale studentenorganisaties toelagen om hun werking te verzekeren, maar dan rechtstreeks uit het eigen patrimonium van de universiteit. De wet van '60 voorziet werkingstoeelagen om het medebeheer van de universitaire sociale sector door de studenten mogelijk te maken; vanuit de memorie van toelichting zijn de toelagen ook uitgebreid tot socio-culturele en sportactiviteiten voor de studenten. Vandaar dat geleidelijk aan alle centrale werkingsterreinen van de studenten onder de sociale sector zijn gaan ressorteren en dit ook een invloed heeft gehad op de uiteidelijke samenstelling van de A.S.R. (zie o.a. hoger).

De verdeling van de staatstoeelagen over de verschillende domeinen van de sociale sector werd toevertrouwd aan het C.S.V. en door een wet van '72 aan de RvS (in Leuven) (zie deel 2). Over het aandeel over de centrale studentenorganisaties beslist(e) het C.S.V./RvS; daarbij wordt alle rekening gehouden met de budgettaire mogelijkheden van de globale sociale sector; en de RvS heeft het steeds tot haar principe gemaakt om niet inhoudelijk tussen te komen in de interne bestemming van de toelagen voor de centrale studentenwerking. Hoewel er op de RvS steeds informatief gesproken werd over de ingediende A.S.R.-begroting, waren er tot en met 1980 nooit problemen om het aangevraagde toelagebedrag toe te kennen. De budgettaire mogelijkheden binnen de totale sociale sector van de universiteit lieten dit automatisme vanaf 1981 niet meer toe. Maar ook vanaf dan werden geen inhoudelijke elementen in de beslissing over de toe te kennen subsidies ingebracht, maar werd er gewerkt met technische formules.

Het inhoudelijke gestalte geven aan de begroting(en) van de centrale studentenorganisaties was hun interne aangelegenheden, wat niet zonder moeilijkheden was (zie o.a. deel 3/1). Ook in de nieuwe A.S.R.-structuur waren harde discussies tussen de raden legio. Dit valt te verklaren door de autonomie van elke raad en het inpassen van de financiële vertaling van hun concreet beleid in een centraal aanvaardbare A.S.R.-begroting. De langst aanslepende en felst gevoerde begrotingsdiscussie betrof deze van 1980 die aangevat werd in oktober '79 en haar omstreden ontspanning kende in mei '80 (hoewel de RvS de A.S.R.-toelage reeds in december '80 had vastgesteld). Mede door dit incident werd vanaf dan een nauwgezet procedure aanvaard in de A.S.R. die tot een evenwichtiger discussie en door iedereen te verdedigen beslissing mocht leiden.

De door de A.S.R. aan de RvS gevraagde toelagen liepen niet steeds geleidelijk aan op. Diverse factoren zorgden soms voor een sprongwijze verhoging: in '71 bedroeg de subsidie iets meer dan 1 miljoen; in '75 was dit reeds 4 miljoen door o.a. 'inlijving' van Sportraad en ISOL in de A.S.R. en een uitbreiding van het vrijgesteldenbestand; van 4,9 miljoen in '77, sprong de toelage tot 6,1 miljoen in '78 doordat 't Stuc in gebruik was genomen en ook Sociale Raad was verhuisd. Voor '82 werd 9,5 miljoen toegekend omwille van het opzetten van nieuwe, of heroriëntering van bestaande initiatieven.

Toen in '70 de werking van de A.S.R. werd ingeperkt, voelde men ook geen behoefte meer aan het centraal tijdschrift 'Rerum' dat in '69 door de A.S.R. overgenomen was van het F.K. (cfr. deel 1 en 3/1). Kultuurraad nam het echter in handen als Rerum Wegwijs, een wekelijkse affiche waarin activiteiten van culturele (maar ook andere) aard werden aangekondigd en kort toegelicht; ook kleine artikeltjes van socio-politieke aard werden er door de redactie soms in verwerkt. Als algemeen studentenblad maakte toen 'Omtrend' (1970-1975) opgang. Dit blad zette 'Universitas' (1933) verder, het belangrijkste studenten-syndicalistisch blad in Leuven sinds de jaren '50. 'Universitas' kreeg in 1970 echter verschijningsverbod opgelegd wegens het uitbrengen (i.s.m. 'Rerum') van een sexnummer.

Maar omdat 'Omtrend' geleidelijk aan aandacht verloor voor tema's en activiteiten van de A.S.R. (in kringen en raden), werd in '74 door de A.S.R. besloten tot de oprichting van een eigen publicatie. Dat het veertiendaags blad de naam 'Veto' kreeg, vloede voort uit het ongenoegen dat er bestond t.o.v. het universitaire en regeringsbeleid. 'Veto', dat via abonnementen aan de man werd gebracht, kende het eerste jaar een behoorlijk succes, maar zag z'n abonne-

verschillende politieke visies onderling. Daarom werd begin '74, naast de F.K., een overlegorgaan tussen de raden opgericht, de 'A.S.R.-raad'. Na enige tijd versmolt deze raad met de F.K., omdat meestal dezelfde afgevaardigden in beide organen zetelden. Daarmee werden conflicten echter nog niet altijd vermeden. Oorzaken hiervan waren: het dingingen naar een machtspositie van een of andere raad (door de gelijkwaardigheid van de raden binnen de A.S.R.-structuur, was het in de jaren '60 opgebouwde aanzien formeel uitgewist — cfr. deel 2), de uiteenlopende politieke opties (cfr. deel 2) en het dubbelzinnige statuut van de F.K..

Een belangrijke kentering kwam er in 1977. In het academiejaar '76-'77 voelde Kultuurraad de nood aan om over een eigen infrastructuur te beschikken voor haar activiteiten (werkgroepen en voorstellingen), waarvoor ze tot dan toe afhankelijk was van diverse diensten en gebouwen. Dat jaar vernam ze dat de 'Cercle' (cfr. deel 2) zou vrijkomen, door definitieve verhuizing van de UCL naar Louvain-la-Neuve. Dit gebouw werd niet enkel geschikt gevonden om de Kultuurraadafdeling in onder te brengen, maar leidde ook tot het voorstel om alle A.S.R.-raden erin te centraliseren, het was (toen) toch ruim genoeg. Sportraad achtte het niet opportuun om haar sekretariaat zo ver van haar sport-infrastructuur in '1 Sportkot te verwijderen. Sociale Raad vreesde dat haar eigen activiteiten zouden lijden onder de centralisatie en verkoos te verhuizen naar het gebouw van het S.S.F. ('Social Studentenfondus'): zowel het fonds als het gebouw zijn overblijfsels van de syndicalistische studentenbeweging in de jaren '60. De andere raden (Kringraad, ISOL) en het A.S.R.-sekretariaat gingen mee. Van studentenzijde werd niet alleen zorgd voor de inrichtingsplannen van het gebouw, maar ook — in de mate van het mogelijke — belangeloos voor het uitvoeren van de kleinere werken. Financiering en uitvoering van de grote werken kwamen ten laste van de Akademische Overheid en de RvS met hun diensten. Het gebouw werd door de A.S.R. officieel ongedoopt tot 'Studenten Centrum', waarbij meteen gedacht was aan de roepnaam 't Stuc', en het werd plechtig geopend op 19 oktober '77.

De voorbereiding van de realisatie van 't Stuc, waarbij alle raden en hun respectievelijke afvaardiging in Akademische van grotendeels samen gestudeerd te zijn in eenzelfde gebouw en het bestaan van de Stucbar, hadden een gunstig effect op de onderlinge relaties en samenwerking tussen de raden. Desondanks was een bevoegdheidsconflict tussen Kringraad en Sociale Raad (over het verdedigen van de studentenbelangen in Acco) de aanleiding om het dubbelzinnig karakter van de F.K. uit te wisselen. Eind '77 werd er een werkgroep gevormd ('5 x 5 commissie': 5 leden van elke raad) die onderzocht vanuit welke inhoudelijke optie en volgens welke formule een centrale politieke werking van de A.S.R. mogelijk kon zijn, zonder de autonomie van de raden op hun terrein in het gedrang te brengen. De discussies hierover resulteerden op het einde van '77-'78 tot de omvorming van de F.K. in de 'A.S.R.-stuurgroep'. Het reeds impliciet bestaande principe ('werken aan de democratisering van het onderwijs') werd officieel tot dit van de A.S.R. gemaakt. Enkele jaren later, n.a.v. de discussie over de opdracht van 'Veto' werd het principe verruimd tot 'de ontvoogding van de studenten'. Op basis van voorafgaande discussies in de raden, werd de A.S.R. centraal gemachtigd inhoudelijk beleid te voeren en initiatieven te nemen. De 'Stuurgroep' trachtte ook coördinatie te bewerkstelligen tussen de raden en heeft, in laatste instantie, de mogelijkheid om bevoegdheidsconflicten tussen de raden te beslechten. De vroegere beheersopdracht van de F.K. bleef behouden. Organisatorisch werd de 'Stuurgroep' uitgebreid tot 3 stemgerechtigde vertegenwoordigers van elke raad, waarvan er twee permanent zijn om de continuïteit te verzekeren en 1 veranderlijke. Dit laatste is om toe te laten dat mensen die goed onderlegd zijn in een bepaald onderwerp dat ter sprake komt, volwaardig aan het overleg en de beslissing kunnen deelnemen. Eveneens is er een vertegenwoordiging van de Veto-redactie, zonder stemrecht, opgenomen. De vergaderingen van de 'Stuurgroep' vinden plaats tussen de algemene vergaderingen van de raden, zodat wisselwerking tussen raden en 'Stuurgroep' mogelijk is.

Reaktie

Op vrijdagmiddag 27 februari '81 viel een groep studenten, die zichzelf de 'vrije studentenvakbond Solidariteit' noemden de kantoren van 't Stuc op de 1ste

vervolg op pagina 7

Deel 4: Van ASR-structuur tot ASR-werking

Verbouwingswerken aan de 'Cercle' in augustus 1977 die leidden tot de opening van 't Stuc op 19 oktober '77. (foto Kultuurraad)

mentenbestand daarna stabiliseren rond 5 à 600 omwille van de als te radicaal ervaren toon der artikelen. De redactie bleef lange tijd bestaan uit een tiental leden, samengesteld uit studenten uit de raden, enkele vrijgestelden en enkele geïnteresseerde studenten. Kultuurraad bleef in Veto een kalenderaffiche verzorgen. Toen haar activiteiten uitbreiding namen, publiceerde Kultuurraad vanaf 1978 de eigen 'Stuc voor Stuc' die binnen het Veto-abonnement was geïntegreerd. Dat was ook het geval met 'Sportunieffe' in dat jaar, dat maandelijks in bijlage bij 'Veto' werd uitgegeven omdat Sportraad te weinig ruimte had binnen de 'Veto'-bladzijden om verslag te doen van haar activiteiten en van de competitie-uitslagen. Na een jaar verdween 'Sportunieffe'.

Mede door een breder geworden belangstelling voor onderwerpen en de gematigder toon van de redactie, begon er binnen de A.S.R. gediscussieerd te worden over het gratis maken van 'Veto': aan de behoefte aan informatie en discussie tussen de studenten moest door de overkoepelende studentenorganisatie voldaan worden. Het orgaan van de universiteit 'Akademische Tijdingen' was immers ook gratis. Met dit standpunt werd eind '78 naar de RvS toegestaan om een bijkomende toelage te bekomen voor het gratis-maken van 'Veto'. Deze werd toegestaan, en n.a.v. het 5-jarig bestaan van 'Veto' werd het blad vanaf januari '79 gratis verspreid, bij wijze van verjaardagscadeau. Wel werd aan lezers, die het blad thuis wilden ontvangen, een verzendingsbijdrage ont-

ontvangen, een verzendingsbijdrage gevraagd (wat nu nog het geval is). Vanaf dan is 'Veto' in opgaande lijn gegaan, zowel organisatorisch, inhoudelijk, als kwa oplage, en is sinds '81-'82 in wekelijkse editie uitgekomen.

Strukturele evolutie

De beperking van de centrale A.S.R.-werking tot een beheersmatige functie in '71 werkte al vlug frustrerend. Het kon ook niet vermeden worden dat beheersonderwerpen een politieke dimensie kregen, wat binnen de F.K. aanleiding kon geven tot herrie tussen voorstanders van de technische visie op de centrale A.S.R. en de voorstanders van een centrale politiek-inhoudelijke werking, of tussen

Bloeien er rode rozen in de winter?

Sinds eind '81 wordt in ons land een streng deflatiebeleid gevoerd. Na een periode van "ballonetjes oplaten" kon de afbraakpolitiek beginnen. Kan het anders? Op die vraag zal men in rechtse middens unaniem *nee* antwoorden. *Ja*, zegt de linkse beweging, die echter tot nog toe naliet om een concreet alternatief vooruit te schuiven. Om dit haat op te vullen werd het boekje *Linkse visies op de crisis* op de markt gebracht. Acht auteurs probeerden de oorzaken, gevolgen en mogelijke oplossingen voor de crisis te vinden.

Dit groot aantal schrijvers is meteen de sterkte, maar tevens ook de zwakte van het boek. Men stelt weliswaar een waaier van linkse alternatieven voor, maar een degelijke analyse kan je moeilijk verwachten op amper 20 blz.. Trouwens, de meeste auteurs brengen, op enkele nuances na, dezelfde elementen naar voor. Waarom is het dan nodig 4 of 5 maal hetzelfde te moeten lezen?

Het is onmogelijk binnen het kader van deze recensie iedere auteur apart onder de loupe te nemen. Daarom trachten we vooral de algemene noemers te vinden. De grote verdienste van het boek is dat het vooral een uitnodiging is tot het lezen van andere werken van de schrijvers, waarin zij, laat ons hopen, de crisis beter, dieper en meer cijfermatig bespreken.

Laten we nu even nagaan waaruit dit linkse alternatief bestaat. Wat meteen opvalt is het feit dat velen de oplossing voor de crisis niet zoeken binnen ons kapitalistisch stelsel, maar wel in een ommezwaai ervan. Als oorzaken van de crisis worden o.a. overproductie, de multinationals, de door de holdings gevoerde investeringspolitiek, het privé bezit van de produktiemiddelen, de forse stijging van de energieprijzen, de hoge reële interestvoeten, de ineenstorting van het monetair systeem van Bretton Woods en de opstapelende begrotingstekorten, opgegeven. Nu valt bv. over dit laatste punt heel wat te discussiëren. Is een begrotingstekort nl. een oorzaak of een gevolg van de crisis? Misschien wel allebei. Hoever de analyse van de oorzaken in linkse milieus afwijkt van de nu meest gangbare mening is nu echter wel al duidelijk. In dit boek wordt ook duidelijk bewezen dat onze zogezegde "overdreven" lenen helemaal niet hoger zijn dan in de ons omringende landen. *in gedeeltes zels.*

Met alles op tijd en stond te veranderen poogt men niet zozeer veranderingen door te voeren dan wel enkel en alleen de veranderingstenden slaafs te volgen

Kr

Uiteraard is er meer overeenstemming wat betreft de gevolgen van de crisis, omdat het hier toch maar zuiver om een konstatering gaat. Hier haalt men o.a. een stijgende staatsschuld, een negatieve handelsbalans en de enorme werkloosheid aan.

Echt interessant wordt het pas als men de mogelijke oplossingen voor de malaise bekijkt. Terwijl een deflatiebeleid ondermeer via loonsvermindering de kosten van de onderneming wil drukken en alzo de uitvoer bevordert, heeft men het in linkse middens meer op een vermindering van de arbeidsduur zonder loonverlies. Verder zouden de volgende middelen een positieve inwerking kunnen hebben:

- het omverwerpen van het kapitalistisch systeem;
- het doorvoeren van nationalisaties zonder schadeloosstelling;
- een controle op de holdings;
- het voeren van een nieuw industrieel beleid;
- het opheffen van het bankgeheim;
- het herschikken van de overheidsuitgaven;
- het aanleggen van een vermogenskadaster.

Centraal staat echter het fenomeen zelfbeheer-socialisme; waarmee men duidelijk wil aantonen dat men geen heil ziet in een toepassing van het socialisme à la Rusland. Maar men blijft nederig: men is er zich van bewust dat de voorgestelde maatregelen er misschien niet toe in staat zullen zijn de crisis in zijn geheel op te lossen.

Spijtig genoeg is dit boekje meer een opsomming dan een degelijke voorstelling van de mogelijkheden. En ergens heeft de lezer het gevoel dat dit alles te verre toekomstmuziek is om ons er echt mee uit de huidige penarie te halen.

Konklusie: indien uw budget het toelaat kan U zich dit boekje aanschaffen en lezen wat U toch al wist. Het lijkt mij voor studenten die geïnteresseerd zijn in het socialisme beter dat men de evolutie in Frankrijk en Spanje volgt. Dan weet je meteen wat "le changement" écht betekenen kan.

Theo Heijmans

Dromen over een nieuwe solidariteit (foto: toneel), zonder een new society, op een sterk versplinterde eilandengroep.

11 11 11: Leuven en de Filippijnen

Vorming en aktie hand in hand

Onze traditionele 11.11.11.-aktie zit d'r weeral op. De raming voor de Groot-Leuvense ophaling begint zich langzaam af te tekenen: ongeveer één miljoen zal 't worden dit jaar. En een eerste vraag dringt zich al op: waar gaat al dat geld naar toe?

Reeds vorige week hadden we 't over de drie programmapunten van de leuvense aktie. Die werden ons door een woordvoerder van het comité uiteen gezet op de informatieavond in de Kleine Aula. Vooreerst is er het *projekt basisgezondheidszorg*. Aan grote, dure luxeziekenhuizen is op de Filippijnen géén tekort. Het schoentje nijpt veel fundamenteeler. Op het platteland, waar 75% van de bevolking woont, is er een gebrek aan hygiënisch water. Er bestaat een tekort aan eenvoudige geneesmiddelen, en aan eenvoudige hulp. Het 11.11.11.-projekt bestaat erin een aantal mensen een aangepaste medische opleiding te geven en hen van geneesmiddelen te voorzien, om aldus de zo dringende verzorging bij de kern van het probleem aan te pakken: in de sloppen. Dit projekt zal uitgewerkt worden door Masapa, de gezondheidsorganisatie van het N.D.F..

Ten tweede is er het programma voor *volwassenenvorming* in Noord-Oost Mindanao. Dit is een uitermate afgelegen streek, door Marcos als "onbewoond" beschouwd; vanuit die optiek gaf hij de multinationals aldaar *carte blanche*. Houtindustrie met de annex ontbossing en palmolieplantages in een giftige wolk van insekticiden drijven de plaatselijke boeren van de grond en verpest het milieu. De landbouworganisatie *Farm* wordt door 11.11.11. gesubsidieerd voor infrastructuur om de noodzakelijke research te doen en om de onmondige bevolking bewust te maken van hun concrete leefsituatie aldaar.

Deze twee projekten zijn *de facto* in samenwerking met twee organisaties van het N.D.F., het Nationaal Democratisch Front. Het N.D.F. heeft weliswaar geen grote echte bevrijde gebieden onder zijn controle, maar voert een sterke aanwezigheidspolitiek. "Zes miljoen mensen behoren tot onze beweging," aldus het Front. Opvallend in de leuvense (en nationale) aktie is het politieke aspect: "11111 moet op politizeren neerkomen", aldus Johan Kerhof en Bert de Belder, twee mensen die wij na afloop spraken. Akties als deze moeten de doorsnee belg bewust maken van zaken als de Belgische politiek tegenover de derde wereld. Het Belgisch beleid is enkel op *ekonomische* belangen gebaseerd, de ontwikkelingssamenwerking loopt parallel met de kans op rekompensaties. Vroeger werd het Ministerie van Ontwikkelingssamenwerking daarvan enkel beschuldigd, nu bekennen ze het openlijk. Als een aktie als 11.11.11. niet politiek gaat werken, maakt ze haar eigen bestaan overbodig.

Het laatste programmapunt in het nationale thema: *vrede en ontwikkeling*, meer bepaald *wapeniging* en ontwikkeling. Vijftientigduizend miljard, of 6% van het wereldinkomen, wordt jaarlijks uitgegeven aan wapeniging (wat *tussen haakjes* in feite geen arbeidsintensieve sektor is). Vijfhonderdduizend wetenschapsmensen, of 25% van het wereld-totaal werken in deze sektor, die *nota bene* ook nog 10% van het grondstoffenverbruik opeist. Allemaal gelden, intel-

ligentia en grondstoffen die nuttiger zouden moeten kunnen gebruikt worden. In de Filippijnen werd in '77, per hoofd, 550 bf. aan defensie uitgegeven, 150 bf. voor gezondheidszorg en 350 bf. aan onderwijs. Een *militarisering* van de derde wereld dus, ten koste van het 11.11.11.alternatief: "een nieuwe ekonomische orde, selfreliance en plattelandse-ekonomie".

Financiële aktie

De leuvense aktie liep dit jaar erg decentraliseerd: de hele groep werd in kleine werkgroepen gesplitst. Jeugd, onderwijs, studenten, enz. Per wijk waren er info- en dia-avonden. Wat die directies betreft, dient telkens opgemerkt, dat die ook getoond werden in diverse fakulteiten, als Geneeskunde, Wina, Landbouw, enz... Financieel zat het op 't eerste gezicht minder mee. Alles bij elkaar werd ongeveer één miljoen bijeen gehaald, d.i. ongeveer 500.000 bf. minder dan vorig jaar. Daar moet onmiddellijk bij gezegd worden dat de aktie vorig jaar veel vlotter kon verlopen dank zij de gemeenteraadsverkiezingen, zodat men standjes aan de stemhokjes kon zetten en aldus veel meer volk kon bereiken. Ook géef de stad Leuven dit jaar nog een subsidie van 100.000 bfr., iets wat vorig jaar niet het geval was. Specifiek voor de studenten was de *plantiesaktie* een succes, de *sobere maaltijden* vielen minder mee. Globaal hebben ongeveer 80 studenten aktief aan de aktie deelgenomen.

En tot slot...

Dit alles om testanden te bestrijden zoals die in de toneelwerkgroep 111111 werden getoond in hun opvoering op de info-avonden. Een leuke kluit voor een kultuur-mindend VETO-redakteur, idem voor onze fotograaf.

Een leuk toneeltje, een vluchtige schets van de Filippijense situatie, geleefd door de Filippijno. Moederlijk denkt eraan terug hoe dochterlijk tijdens een betoging tegen de zoveelste gedwongen ontruiming van de zoveelste krottenwijk werk opgepakt — ze is trouwens net onder-vraagd & mishandeld door de politie, die de verblijfplaats van haar dochter wil weten. Moke droomt ervan hoe de Filippijnos de diktatuur van Marcos & zijn vrouw, de lakei-generaal en de Amerikaanse dollar-rechter omver werpen en zelf het bewind in handen nemen. Helaas, tot spijt van heel 't publiek wordt ze wakker en blijkt alles slechts een droom te zijn. Een vrouw die naast haar zit heeft echter gehoord hoe ze in haar slaap zong en vraag haar het bevestigingslied aan te leren. Er is dus hoop, de revolutie groeit gestadig. Allen zingen, doek. Zeer leuk en overtuigend. En militant.

ter informatie:
Deze projekten kan je nog het hele jaar steunen. Dit kan gebeuren door storting op de rekening van *Perfiac* (Permanente Financiële Actie), 001.0983121.05, Nachtegalenlaan 43, 3200 te Kessel Lo. Voor verdere informatie kan je terecht bij tel. 016/25 11 65 of 016/23 04 65. Je kan natuurlijk ook de informatiebrochure kopen, verkrijgbaar in de Wereldwinkel, Tiensstraat.

G.J.

In de gevangnissen van El Salvador

Wie geïnteresseerd is in de folteringen die Ana Guadalupe Martinez heeft doorstaan tijdens haar gevangenschap in El Salvador, kan haar boek *In de gevangnissen van El Salvador* lezen. De Nederlandse vertaling ervan verscheen dit najaar bij de uitgeverij Krita.

Martinez is momenteel een grote dame ("commandante") bij het Salvadoraanse verzet. Ze werd in 1976 door agenten aangehouden, maar een jaar later uitgewisseld tegen een ontoevorde topambtenaar. Met dit boekje heeft ze helemaal geen literaire ambities. Maar haar relaas van haar gevangenschap is wel een scherpe aanklacht tegen een barbaars regime dat zich slechts met geweld en gruweldaden overeind weet te houden. Niet dat de wreedheid van het Salvadoraanse leger nog moest aangetoond worden, want de televisiebeelden uit die regio spreken voor zichzelf. Maar dit boek is meer dan alleen tandegeknars. Het geeft ook een heleboel, al is het niet altijd overzichtelijke achtergrondinformatie. En het is eigenlijk vooral bestemd als boodschap voor de medestrijders en strijders van het FDR-FMLN, het revolutionaire volksfront van El Salvador. Ana Guadalupe M. maant haar strijdmakkers vooral aan tot eenheid, omdat een versplinterde en verdeelde beweging heel zwak en kwetsbaar is. Ze beklemtoont voortdurend dat individuele belangen nooit belangrijker geacht mogen worden dan die van het volk. En dat het essentieel is dat elke verzetsstrijder over een stevige ideologische basis beschikt als motivatie voor zijn operaties. Enkel als aan deze voorwaarden voldaan is, heeft de revolutie een kans op slagen.

Zij zelf heeft in de gevangenis alvast het goede voorbeeld gegeven. Ondanks de vele, zowel fysieke als psychologische

folteringen, heeft ze haar makkers en haar ideaal nooit verraden. En als het op martelen aankomt, is de mens blijkbaar erg vindingrijk, alhoewel in dit geval nu weer niet zo origineel. Het relaas bevat ondermeer het toedienen van elektrische schokken, verkrachting, ondervoeding, censuur opsluiting, enzovoort. Hebben we die verhalen niet nog al gehoord? Waarschijnlijk wel, maar ze blijven stuk voor stuk even schrijnend, even wraakroepend.

Ana Guadalupe Martinez kan zich inmiddels wel verheugen, want uit El Salvador komen de laatste tijd berichten over een steeds maar toenemende activiteit van de guerrilla. En dit ondanks de massale steun van de Verenigde Staten aan het Salvadoraanse leger. Kolonel d'Aubuisson, de moordenaar van de aartsbisschop Romero en inmiddels voorzitter van de wetgevende vergadering, bracht *à propos* persoonlijk een bezoekje aan Martinez tijdens haar gevangenschap.

Het verzet in El Salvador blijft groeien, ook ondanks de meer dan *dertig duizend* doden die er reeds vielen. Wat nogmaals bewijst dat men niemand overtuigt met geweld. Integendeel. Maar eer mensen als Reagan en Tindemans dit zullen snappen, zal er wellicht nog veel bloed vloeien. Salvadoraans bloed, Guatemalteeks bloed, Hondurees bloed... Ver weg van onze propere handen. En toch weer niet zo ver.

K. De Ridder

De diktatuur van Marcos & echtgenote, de lakei-generaal en de Amerikaanse dollar-rechter: de USA heeft de touwtjes in handen

Remake, remodel...

Film noir aux yeux verts

Op Zaterdag 20 dezer, kick-off om 20.30 u., draait in de zaal van 't Stuc de authentieke *Cat People* (1942) van Jacques Tourneur, een film die door Schraders recente herwerking (of vermindering) best wel eens interesse zou kunnen opwekken bij een publiek dat de incrowd overstijgt. Het gaat hier wel degelijk over een autonome Stuc-programmatie: men zou ongeveer driewekelijks op zaterdagavond "een" film willen draaien.

Wellicht is het overdreven om van een thema-reeks te gewagen, hoewel uit de ons met mondjesmaat toebedeelde info zou afgeleid kunnen worden dat de reeks rond het begrip "zwarte film" cirkuleert. Draaien immers nog: Michael Curtiz "Here's lookin' at you, kid" (*Casablanca*, 1943) en normaliter ook Reeds *Third Man* (1949), hoewel deze laatste met bijna zekerheid zal vervangen worden. Door *Eraserhead* (eigen suggestie)? Meer suggesties, heren? Mogelijkheden dronken: bv. *Eraserhead* (Lewis, 1945), *Double Indemnity* (Wildier, 1946) of *To have and have not* (Hawks, 1944). Kwalitatief gezien betekenen de RKO-films tussen 1940 en pakweg 1950 (nadien gekatalogeerd als "film noir") immers een der hoogtepunten uit de Amerikaanse filmgeschiedenis. Reden genoeg om het "film noir"-genre even kort onder de loep te nemen. Dubbel jammer dus dat zaterdag *Beerschot* (1903-1982) thus speelt, want de oude *Cat People* zal wel borg staan voor bijna evenveel filmische kwaliteit. En wel hierom.

(1981, zie bespreking van wijlen Marcel den Boer in Veto, jg. 8, nr. XVII, p. 5), die vanwege zijn accumulatie ad absurdum van "film noir"-ingrediënten (o.a. de Driehoeken, de levensmoetheid, ...) de eerste halfkomiek is in het genre. Hoewel het verschil tussen *Coup de Torchon* en b.v. *Hustons Maltese Falcon* (1941) al enorm is, kan men nog een stap verder gaan en als "film noir" nieuwe films typeren die een eigenlijk ongewilde, haast onvermijdelijke, gedeeltelijke band vertonen met de oude RKO-voorloper. Waar de hedendaagse filmer zich met de psychische realiteit-van-nu bezighoudt, blijkt hoezeer de forties en de eighties tweelingen zijn. Voor de filmkritiek houdt dat in dat de term "film noir" via zijn verhoogd gebruik zijn eigenlijke kwaliteitsconnotatie gaat verliezen en niet meer een reeks films, maar eerder een basisthematiek in dé film gaat definiëren. Zo ligt het voor de hand *Chinatown* (1974) en *Taxi Driver* (1976) als "film noir" te systematiseren. Maar misschien heeft zelfs Fassbinder er dan een gemaakt? Dat zouden wij dan wel zwart inzien.

Dashiell Hammett zit achter de tikmachine met de revolver in de aanslag; of: hoe realiteit en fictie tot een bizarre derde, narratieve dimensie versmelten. Frederic Forrest creëert een stevige hoofrol in *Wim Wenders' "film noir"-persiflage Hammett (1982)*

de knoet van de producer was weggegliept om zijn handtekening dwars over de film te zetten en er een dieperligende dimensie aan toe te voegen, die van vandaag is. Noem mij de Wenders-film die niet handelt over de zin en onzin van het vertellen (met woorden of beelden) en over Wenders' eigen noodgedwongen, lotsbepaalde plaats in dit slome leven: achter de kamera. Ook Hammett dus. Deze "film noir" handelt immers over de private-eye-auteur van de veertiger jaren, nu zélf als detective ten tonele gevoerd: de schrijver Dashiell Hammett die van achter de tikmachine komt om nog eenmaal de slappe hoed op te zetten, de lange regenjas aan te trekken en zich af en toe op de voorgevel te laten timmeren.

Wenders weeft het verhaal van de schrijver, die alweer een zoveelste cheep detectieve novel uitdenkt (en -tikt tegelijk), dooreen met diens verzinsels zelve en tevens ook met Hammetts eigen detectieve-belevenissen, die sterk op zijn fantasie gelijken. De act van het schrijven, het zelf beleven en het verhaal-in-het-verhaal: allemaal samengebracht in een grauwgrize, nachtblauwe cocktail van obskureit, tanende mannelijkheid (persiflage alweer op de klassiekers van de "film noir" as such), lotsbestemming en ondoordringelijke en eindeloze emptiness. Enfin, "film noir", putain! En met haar op.

Het laatste half uur van de *onderhoudende* prent (en dat voor een doemdenkersfilm, van Wenders dan nog) verliest evenwel danig aan spankracht, omdat de auteur zich teveel laat vangen aan zijn eigen tempowisselingen. De knappe vondst wordt uitgemolken, de koe wordt dus voorspelbaar en de fut geraakt eruit (uit de film dan). Toch is Hammett mee van het beste dat momenteel (en al sinds wéken) in Leuven te bekijken valt. Daar kan de Jos een punt aan zuigen. Tenzij het Stuc zaterdag verandering brengt in Dijkstraaltheitshegemonie, met *Cat People*. Alvast kijken maar; doen wij ook. Naar Beerschot dan.

J.H. Verbanck
Leo Leo Rex

Over *femmes fatales* gesproken: Jessica Lange (links), zelfs met Jack Cuckoo N. om de nek, moet het als Cora in *THE POSTMAN...* afleggen tegen Lana Turner — *beaten by one tit*. Maar dan is Nastassia Kinski (rechts) in *CAT PEOPLE* toch surely the nipple of it all.

Medewerkers aan dit nummer: Wilfried Allaerts, Lieven Boone, Filip Canfijn, Wouter Colson, Kris Cosaert, Francis De Groot, Peter De Jonge, Dirk De Naegel, Kris De Ridder, Mark Eelen, Polleke Fotozet, Peter Hanssens, Theo Heijmans, Guido Janssens, Marcel Meeus, Bart Op de Beeck, Frans Smeets, Pieter T'Jonck, Rik Umans, Frank Uyttendaele, Leo Vander Aa, Jos van Dikkelen, Luc Vanheerentals, J.H. Verbanck, Wim Verhelst, Ingeborg Verplancke, Jos Vos en prof. Dr. H. Michiels.

(ADVERTENTIE)

Grammofoonplaten — Muziekkassetten
Klassiek — Pop — Jazz — Film

De grootste keuze
Voordelige aanbiedingen
het ganse jaar door

BONDGENOTENLAAN 30 3000 LEUVEN
Tel: 016-23 92 00

(ADVERTENTIE)

Successen in onze goedkope boekenmarkt

- BISHOP: The Age of the Automobile 395 fr
- ELSSCHOT: Zwijgen kan niet meer. Ongebundelde teksten 250 fr
- FIEUWS: François Villon. Gedichten (Frans-Nederlands) 595 fr
- FIEUWS: Het Roelandslied (Frans-Nederlands) 595 fr
- McEVEDY: Kosmos historische atlanten — Oudheid 99 fr — Middeleeuwen 99 fr — Nieuwe Tijd 99 fr
- Kunst Encyclopedie voor ledereen Ca 3 500 trefwoorden 2 000 afbeeldingen 295 fr
- Vijfentwintig Eeuwse Europese Kunst Grote geïllustreerde kunst-geschiedenis met lexicon 495 fr
- HET KOOPJE VAN DE WEEK
Geschiedschrijving door Fernand Braudel
271 bladzijden NU SLECHTS 195 fr

Standaard Boekhandel
Naamsstraat 57-LEUVEN
016/23.98.21

(ADVERTENTIE)

LOVANIA HI-FI

A. DUCHESNE Mechelsestraat 38 3000 Leuven
016 22 55 59

Artistry in Sound
TEAC ONKYO JBL
TENSA SANYO

OP VERTOON VAN DEZE ADVERTENTIE 5% KORTING

Zwarte film-remake: magere ende bleek

Men hoeft geen briljant socioloog te zijn om de hernieuwde populariteit van de "film noir" te verklaren: de aantrekkingskracht van de nachtzijde van het bestaan, het macho-type en de onberekenbare femme fatale, de uitzichtloze leegheid van het DaSein, het Griekse fatum — lijkt dat allemaal niet wreed tiepiet voor deze droeven kristijd? Vanuit zulke afiniteit kan men moeilijk bezwaren braken tegen de huidige hype om oude parels te "herwerken" — hoewel natuurlijk het bijgeurtje van gebrekkige originaliteit niet weg te spuiten valt.

Het droeve aan de toestand is dat de remakes zo goed als nooit verbetering, herakentuering, intensivering of wat positiefs dan ook garanderen. In vergelijking met *Garnetts The Postman Always Rings Twice* (1946) — met de sublieme tandem Lana Turner/John Garfield in de hete hoofdrol — valt Rafelons gelijknamige (uit 1981) zwaar door de basket: de tragiek in dubbelzinnig-puriteins stijl, van een *gesloten* universum de menselijke driehoeksvorming (kwa relatie, dus) als "zonde" wreekt, wordt in de nieuwe versie vervangen door moeilijk als "funktioneel" of "suggestief" te omschrijven driehoekige (kwa morfologie, dus), rondborstige keukentafelsex, met Jack Cuckoo N. als weinig macho, ma molto, molto perverso. En bovendien: Turner beat Lange by one tit. Astemblijf.

Paul Schrader, de puritein bij uitstek uit de nieuwe lichte, leek meer kans te maken om de uit de historische "film noir" stammende, impliciete veroorzaking van sex als donkere, tanatofiele kracht in ere te herstellen (cfr. *Hard Core*, 1978). Zijn verwerking van *Cat People* — toevallig de eerste maal dat hij niet op een eigen scenario steunt — is echter niet voor de poes. Niet dat de film *leecht* is: de klankband van Moroder én Bowie is succulent, Nasstasja in evakostuum — maar zélf als "aktrice" — is dat ook en de gelgefilterde beelden uit de "oertijd" herinneren aan *2001, The First Ten Minutes*. Daartegenover staat echter een immens hyperbolische, kolderachtige effectenjagerij, totaal gebrek aan thematische consistentie, een abominabele McDowell met *Clockwork*-kater en, vooral, schaafteloos plagiaat van met name *Wolfen* (1981) en van *An American Werewolf* (1981).

De nieuwe film noir: valt de vrouw?

Storm op zee! Leuker dan de ordinaire remake lijkt ons de nieuwe "film-zwart", op een *origineel* scenario gebaseerd, dat grotendeels de "wetten" van de "film-noir"-traditie naleeft, maar ook — om volledige herkenning te vermijden — één of ander aspect modificeert. *Body Heat* (1980) van Kazdan typeert dat ten voeten uit: een recente film die zó uit de antieke kast komt gestapt, tenzij, tenzij! Wie is hier de "macho" én, bijgevolg, source of all evil? Juist: de vrouw!

Diezelfde vrouw heeft ook de boter gevretten in Taverniers *Coup de Torchon*

De Universele Rekening
geeft je een voetje voor
in het leven.

De ASLK, dat is de bank in je buurt.
In zomaar even 17 ASLK-verkooppunten
in en om Leuven kun je terecht voor al
je geldzaken.

Toch goed om te weten als je nog zo een
beetje je weg zoekt in het wereldje van
de unief...

Leuven	Jan Stasstraat 14-16	220721
	'Goudbloemhof' Fonteinstraat 75/11	237357
	'St. Kwintens' Naamsestraat 166	234075
	'Tiensestraat' Tiensestraat 216	239450
Heverlee	'Centrum' Naamsesteenweg 163	233797
	'Tabor' Tervuursesteenweg 190-196	239636
	'Tiense poort' Tiensesteenweg 94	259990
Kessel-lo	Diestesteenweg 52-54	259871
	'Vlierbeek' Gemeentestraat 5	255154
	Pater Lievenstraat 3	256394
Willese	Aarschotsesteenweg 361	445022
	Mechelsesteenweg 1	202165
Bertem	Bosstraat 106	489082
Herent	Schoolstraat 38	238272
Korbeek-lo	Vlinderstraat 5	460630
Linden	Diestesteenweg 47	258729
Oud-Heverlee	Fonteinstraat 2	229093

ASLK
de bank in je buurt.

STELLA GEEFT ZIJN GEHEIMEN PRIJS

De vijf fabrikatiegeheimen van Stella zijn: gerst, water, hop, gist en... een flinke dosis vakmanschap.

Beste kwaliteit zomergist, het Leuvens water - dat, zoals je weet, afkomstig is uit een onderaardse waterlaag in Meerdaalwoud - fijne hopbellen en biergist van een, in 1926 ontdekte en sedertdien zorgvuldig bewaarde, stam. Volgens aloude traditie wordt Stella gebrouwd in koperen kuipen en rijpt het bier langzaam tijdens het lageren - minstens zes weken.

Maar kom liever zelf een kijkje nemen. Dagelijks worden er brouwerijbezoeken georganiseerd. Je kan individueel aansluiten bij een groep of - beter - met je club of fakulteitskring een groepsbezoek organiseren. Zo zie je zelf hoe een Stella gebrouwd wordt, en je kan meteen het resultaat proeven.

Geïnteresseerd?
Bel ons vooraf even
op nr.016/24.71.11.
en vraag
Johnny Stevens

DOEN !

Stella
Artois

ADVERTENTIE

EPO en de bruinzwarte politiek

EPO publiceert nogal wat boeken de laatste maanden. Of dat ritme de magere oogst aan relevante informatie moet verklaren weet ik niet. "De mooiste jaren van een generatie", een herwerking van een serie artikels uit De Morgen van de hand van Walter De Bock, "over de nieuwe orde in België, voor, tijdens en na WO II" valt wel best mee, maar het portret van VDB, "Een burger boven alle verdenking" is gewoon oppervlakkig en ondermaats.

Toen Vlaanderen opgeschrikt werd door de serie "De Nieuwe Orde" van Maurice De Wilde op de BRT, haakte het dagblad De Morgen daar op een vrij originele manier op in. Super-spuurneus Walter De Bock (WDB, van de rubriek "Onder vrienden") dook in zijn archieven om het onfrisse verleden van een aantal figuren uit de serie nader te belichten. Bedoeling daarbij was niet De Wilde te overtroeven, maar wel aan te tonen dat veel van deze heerschappen na de oorlog onverstoord hun maatschappelijke opgang verder hebben kunnen zetten, en het tot topfuncties gebracht hebben in grote partijen, bedrijven en banken. Nadien herwerkte WDB de teksten, voegde er aanvullende documentatie aan toe om het als boek te publiceren.

Toch heeft het boek meer het karakter van een bundel journalistieke teksten, waarin een verband gesuggereerd wordt tussen personen en gebeurtenissen, waarin feiten vermeld worden, dan wel de diepgaande studie over de Belgische politiek. Dat is echter geen werkelijk bezwaar. Gewetensvol vermeldt de auteur zijn bronnen, die gaan van archieven van het legemuseum, over verschillende gespecialiseerde tijdschriften en losse brochures tot het werk van Dr. Albert De Jonghe. Het hoofdstuk over de jodenvervolgving in België gaat bijna integraal

terug op het werk van de Joodse historicus Maxime Steinberg. In de inleiding zegt WDB trouwens dat het hier om een "onder de aandacht brengen" gaat.

Bij de lezing van het boek zal men andermaal, met de auteur, moeten vaststellen dat heel wat ondemokratisch gedachtegoed de tand des tijds ondergronds schitterend overleefd heeft, en dat heel wat uitspraken anno 1982 net zo goed in 1939 gepubliceerd hadden kunnen zijn. Zelfs al zou de helft van wat in dit boek staat sterk overdreven zijn (wat ik, hoewel niets echt nagetrokken werd, betwijfel) doet de lezing ervan je ongemakkelijk verschuiven in je stoel. De titel van het boek is een citaat uit een nogal opgemerkte lezersbrief van ex-CVP-voorzitter en minister van staat Robert Houben in De Morgen i.v.m. zijn oorlogsverleden. En hij is lang niet de enige vooraanstaande die wel eens een verklaring zou mogen afleggen, naar blijkt.

VDB, slordig knip- en plakwerk

Af en toe wordt er een beetje gesuggereerd en te weinig aangetoond: mensen die ooit wel eens met elkaar optrokken of

toevallig in hetzelfde bedrijf werkzaam waren, zijn niet noodzakelijk politiek gelijkzinnenden. WDB vergaloppert zich echter zelden. Dat kan niet gezegd worden van Jan Willems i.v.m. zijn boek over VDB. In dit boekje van 130 bladzijden tekst in een groot lettertype wordt om de haverklap overloos uitgeveid over een aantal figuren waar VDB wel eens contact mee gehad heeft, en over hun relaties met nog andere personen enz. Jan Willems laat in deze passages blijken dat hij het hogervermelde boek van WDB stevig geplunderd heeft, maar veel onderzoeksgeest spreekt er niet uit dit boek. De uitwijding over Walter Bouchery bv. (blz. 31-34) is in verhouding tot wat je van de jonge VDB te weten komt, onmogelijk lang. Over VDB kom je uiteindelijk niet veel meer te weten dan wat sinds het recente onderzoek van het parket nog maar eens uit de doeken gedaan is door een hele reeks tijdschriften zoals Humo, DM, Vrij Nederland. Met dit verschil dat het hier, wellicht door de presentatie in boekvorm en de tergende oppervlakkigheid allemaal nogal op verachtmakerij en sensatiezucht gaat lijken.

Een portret van een figuur als VDB — het archetype van de Belgische-middenstander-politicus — is uiteindelijk vooral interessant om duidelijk te maken hoe zo'n man erin slaagt om op eigen houtje alle normen van goed politiek fatsoen, in zijn aankooppolitiek voor het leger, in zijn grondbeleid voor Brussel, aan zijn laars te lappen. Maar een dergelijke politiek-historische studie zou waarschijnlijk jaren werk vragen, en daar had de auteur klaarblijkelijk weinig zin in. Wellicht heeft EPO iets te snel willen inspelen op de actualiteit (het einde van VDB's carrière, het fraude-schandaal). Dat heeft twee gevolgen. Na lezing zit de argeloze lezer zich andermaal bevestigd in de mening dat de politiek een rotte boel is waar niets aan te veranderen valt, vermits je er toch geen zicht op krijgt. En even later denkt hij waarschijnlijk onwillkeurig: "Die VDB, 't is een bandiet, maar ge moet het toch maar doen" of iets anders van die strekking. En dat is waarschijnlijk mee de oorzaak geweest dat de man zelf zolang aan het hoofd van het land is kunnen blijven.

MUNTSTRAAT 18
3000 LEUVEN

PTJ

(vervolg van pagina 3)

Van nu tot toen: de ASR-werking

en 2de verdieping binnen. Zij beschuldigen de A.S.R. ervan een ondemokratische organisatie te zijn. Het was niet de enige reactie van dergelijke strekking die de A.S.R. sinds '71 heeft ondervonden, maar het was wel de spektakulairste. Zo publiceerde de A.S.R. halfweg november '76 een "Open brief aan de studenten". Daarin werd enerzijds geraageerd op een verwijt van een aantal progressieve vrije verenigingen dat de A.S.R. niet aansloot bij een anti-fascistisch actiecomité en anderzijds op een beschuldiging van "Ons Leven" dat de A.S.R. een links bolwerk was. Op beide stelde de "Open brief" dat de A.S.R. als overkoepelende studentenorganisatie een pluralistische opstelling heeft en werkt volgens de kringen-raden structuur. Dit laatste moest enkele maanden later in "Veto" nogmaals herhaald worden t.o.v. een andere vrije vereniging (SAKUL-alternatief), die rechtstreekse toeziening van alle A.S.R.- en radenverslagen eiste. N.a.v. de inval in 't Stuc in '81 en als antwoord op een perskampagne van de christendemocratische studenten om de afschaffing van de A.S.R. ("een kleine gauchistische minderheid") te eisen, werd in een "mini-Veto" nogmaals een open brief van de A.S.R. gepubliceerd over de positie en de structuur van de A.S.R.

Op de uitzondering van '76 na, zijn de reacties op de A.S.R. steeds uitgegaan van vrije verenigingen die, in politieke terminologie, als (centrum-) rechts worden omschreven. Politiek-ideologische motieven spelen hierbij een rol: zo rijmt de idee van de onderwijdsdemokratisering niet met het CVP-regeringsbeleid, zo pleit het KVHV al enkele jaren over het "katholiek" karakter van de universiteit, terwijl de ASR pluralisme voorstaat (wat door rector De Somer herhaaldelijk tot de houding van de universiteit is ver-

klaard). De verloren gegane positie die het KVHV vijftig jaar lang had in Leuven (cfr. deel 3/1), speelt bij deze vereniging een rol. Ook de financiële positie van de A.S.R. is telkens impliciet of expliciet terug te vinden in de reacties van deze verenigingen.

Hiermee eindigt de historische kroniek. Als afronding van de reeks volgt er volgende week echter een beschouwende epiloog over de actuele A.S.R.-structuur en -werking.

m.m.

kreten & gefluister...

Koning, keizer, kardinaal • Koning Boudewijn van België is lid van het KVHV. • Echt waar, want gelezen in het Nieuwsblad van 6 november. • KVHV heeft zijn *geacht medalië* erop gewezen dat *Vlaanderen met biezondere belangstelling uitkijkt naar wat Sire gaat doen met de burgemeesterskandidatuur van Happart in Voeren*. • KVHV dürft, maar moet toch dringende eisen het *grondwettelijk recht* nazien...

Wilfried Martens, nummer vijf, kreeg een griepaanval op het Rode Plein in Moskou. • Lezen we in De Morgen van 17 november. • Smerige kommunisten! • Hoe moet dat nu met die crisis in België die Martens himself aan 't oplossen was? •

Uit het eerste deel van de reportage *Tieners en seksualiteit* in de Humo leren we dat slechts 29,8% van de ondervraagde *studenten met zijn of haar partner naar bed is geweest ('een horizontaal avontuur', noemt Humo dat); bij de werkende leugd loopt dat percentage op tot 48,7%*. • Aan een brocarteriezaak in de Brusselsestraat zag ik deze week een aankondiging hangen. • *Gratis balletjes voor de kinderen*. •

Les renommes. • Of. Wist u dat... *Piet De Somer een droomvakantie* heeft. In de Gazet van Antwerpen van 2-3/7/77 verklaart hij. • *Als ik hier* (aan de KUL) *zal gedaan hebben, dan rijd ik per auto de wereld rond*. • *Langs primitieve wegen... logeren in primitieve hotelletjes om de gelegenheid te hebben met de mensen in contact te komen*. •

Felipe Gonzalez, de huidige Spaanse premier, nog aan de KUL heeft gestudeerd? • Uit een biografie van deze man, in Le Monde (ergens vorige week) blijkt zelfs. • Dat hij aan onze unief *militant socialist* is geworden. •

Dat ook *Che Guevara* hier heeft gestudeerd? • Nee? • Ik ook niet; bedankt aan de informanten. • En bij het archief van Sociale Raad zijn dat er nu al *twee*. •

Vaste klanten. • Van deze rubriek. • U raadt het reeds. De ASR, en de kringen, én de bekende namen. • Zoals. • T.G., een vice-praeses van het VRG. • Zie ook K & G, Veto vijf. • In Leuven hebben de muren oren, en die hebben opgevangen dat deze voorzitter van het LVSV lid zou zijn

van de *Nationalistische Studenten Vereniging (NSV)*. • En van dit gerucht werd hem bevestiging gevraagd. • *Née hoor!* Dat zijn rodoels, antwoorden die hij. • Maar naar het schijnt zou hij wel lid zijn van *Protea*? Werd dit gerucht bevestigd? • Dat vond de heer TG *een persoonlijke overtuiging*. • Of hoe zwijgen toch nog altijd instemmen blijft. •

Dan nog maar eens *Luc Baltussen*, vrijgestelde van Kringraad. • Deze man en zijn standpunten! • Zo ook in verband met de *zalenkwesitie*. • Hierover verklaarde hij. • *Iedereen moet een zaal kunnen krijgen. Zo zijn de mensen van Onkruid onschuldiger als je die in een zaal steekt, dan dat je hen op straat laat*. • En LB heeft ook wel eens last van *Freudiaanse lapsussen*. Of hoe noem je dat? • Als je op een Stuurgroep van de ASR praat over de opening van de rektor, terwijl je eigenlijk het akademiejaar bedoelt. • Maar LB werd op diezelfde Stuurgroepvergadering ook onderbroken. Door *Michel Lyttherhoeven*. • Jawel, van Kultuurraad. • *Waarop Marcel Meeus*, bekwaam moderator als hij is, Michel vriendelijk verzocht om Luc te laten uitspreken. • *Lea, de boekhoudster van KuRa*, was ongedruiger. • *En eiste*, met stemverheffing, dat Michel zijn mond zou houden en dat Luc zodoende zijn zegje verder deed. • Michel zweeg verbaasd. • De rest van de vergadering bulderde het uit. • Directeurs en hun boekhoudsters... •

Maar ook de sekretaris van de ASR heeft zo zijn gevelugde uitspraken op de Stuurgroep. • Op de laatste bijeenkomst zette hij die zelfs kracht bij met een *hamer*. • Zo over de VETO. • *Het enige werk van de redactie is eigenlijk om dat blad buiten te krijgen*, zei hij. • Volgende week wordt VETO 9 door de ramen van het eerste en tweede verdiep van 't Stuc naar buiten gestrooid. • Zo ook over de stencildienst. • Gerundd op het eerste verdiep van 't Stuc door *Louis De Meuter*. • *Zei Marcel*. • *De stencildienst is nog steeds niet verlieslatend, als je papier, stencils, de hele rotzooi, Louis erbij, inrekent*. •

En laatste Stuurgroepprodde. • *J. Verbanck*, Veto's redaktiesekretaris, beweerd. • *Dat de prijs van de postzegels stijgt*. • Spaar dus die postzegels tot volgend jaar dan zijn ze immers méér waard! • **WIV**

ADVERTENTIE

Hypnotiseur 15 jaar ervaring

- ★ helpt u uzelf te genezen (hypnoterapie, shiatsu, magnetisme, acupunctuur, enz.)
- ★ geeft avonden voor groepen, clubs, organisaties (theorie en praktijk)
- ★ helpt u uw paranormale vermogens te ontwikkelen

Telefoonnr naar het nummer 02/569 6627 enkel tussen 19.00 en 20.00 uur

DE WERK GROEP VOEDING

Restaurant Alma II en III

ALMAMENU'S VAN MAANDAG 22 TOT VRIJDAG 26 NOVEMBER

Snack Alma I Gasthuisberg, Pauscoll. Meisjescentrum

Snack Alma II Alternatief

Sedes

	Restaurant Alma II en III	Snack Alma I Gasthuisberg, Pauscoll. Meisjescentrum	Snack Alma II Alternatief	Sedes
Ma. 22/11	heldere bouillon paardenbiefstuk andijvie in room aardappelen dessert naar keuze	heldere bouillon garnaaalkroketteën, saus en gekookte aardappelen fruit en yoghurt	gerst met nootjes fruit	soep van de dag kruidentballietjes rauwkost aardappelen yoghurt
Di. 23/11	parmentiersoep varkenssteak gepaneerd jonge wortelen zilvervliesrijst chocoladevla	parmentiersoep hamburger rauwkost kroketteën yoghurt en fruit	macaroni met groententratjetoe yoghurt	soep van de dag ('s avonds) gegarnierde zuurkool aardappelen yoghurt
Woe. 24/11	tyroolse soep rumpsteak bloemkool, mousselinesaus en aardappelen dessert naar keuze	tyroolse soep varkenssteak portosaas en garnituur puree fruit	kikkererwten op zijn catalaans yoghurt	soep van de dag ('s avonds) tocsaanse gehakte steak met spinazie en aardappelen yoghurt
Do. 25/11	multatulisoeep ('s avonds) biefstuk spinazie zilvervliesrijst yoghurt	multatulisoeep tagliatelli en tomatensaus en exotische spaghetti of rijst yoghurt en fruit	koude rijst met groenten yoghurt	soep van de dag rondsopjarski met fijne erwtes aardappelen yoghurt
Vrij. 26/11	roomsoep met mais visplak gepaneerd malaga aardappelen yoghurt en fruit	roomsoep met mais kalkoenlapje met groenten aardappelen yoghurt	gebakken gierst met soja en groenten dessert naar keuze	soep van de dag mosselen en frieten yoghurt en fruit

WERK GROEP VOEDING: dit is een keuze uit de ALMA-menu's gemaakt door de werkgroep voeding. Deze menu's bieden u de beste garantie voor een evenwichtige voeding. Voor verdere inlichtingen kunt u zich wenden tot LEO VAN DER AA. Tel. ALMA 229911

